

II.

Лисица-та прѣнесла рѣбѣ-тѣ у дома си и ѿ накачила по стѣны-ты. Влѣкъ-тъ отишълъ за огнь у лисицѣ-тѣ, а тѣа му рекла: „Влѣзь та си земи, нѣ да не погляднешъ нагорѣ, че има трѣнѣе та ште ти избодятъ очи-ты.“ Влѣкъ-тъ не можилъ да ся страе та погледнѣлъ нагорѣ и видѣлъ рѣбѣ-тѣ. Влѣкъ-тъ излѣзълъ и рекълъ: „Кума лѣсо, ты си имала много рѣбѣ! на дай и менѣ да си похапнѣ, че съмъ много гладенъ!“ Лисица-та му рекла: „Иди си налови, та нажѣ!“ Дѣ има да си наловѣ? Тѣа му рекла: „Тамъ е подѣ водѣницѣ-тѣ!“ Врѣжи си еднѣ кошницѣ на опашкѣ-тѣ, пробий еднѣ дупкѣ на леда и пусни кошницѣ-тѣ у водѣ-тѣ, па думай: Влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ! влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ!“ и ште си наловишь много.

Влѣкъ-тъ си врѣзалъ кошницѣ на опашкѣ-тѣ, па отишълъ подѣ водѣницѣ-тѣ, та пробилъ дупкѣ на леда и спустнѣлъ кошницѣ-тѣ у водѣ-тѣ, па зялъ да си дума: „Влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ! влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ!“ А лисица-та забѣкачала наоколо и вѣкала полѣгкычка: „Замразни опашка, замразни опашка! Влѣкъ-тъ ѿ попыталъ: „какво думашъ, кума лѣсо.“ — Това, кумче, коѣто думашъ и ты. Влѣкъ-тъ сѣди и все си дума: